

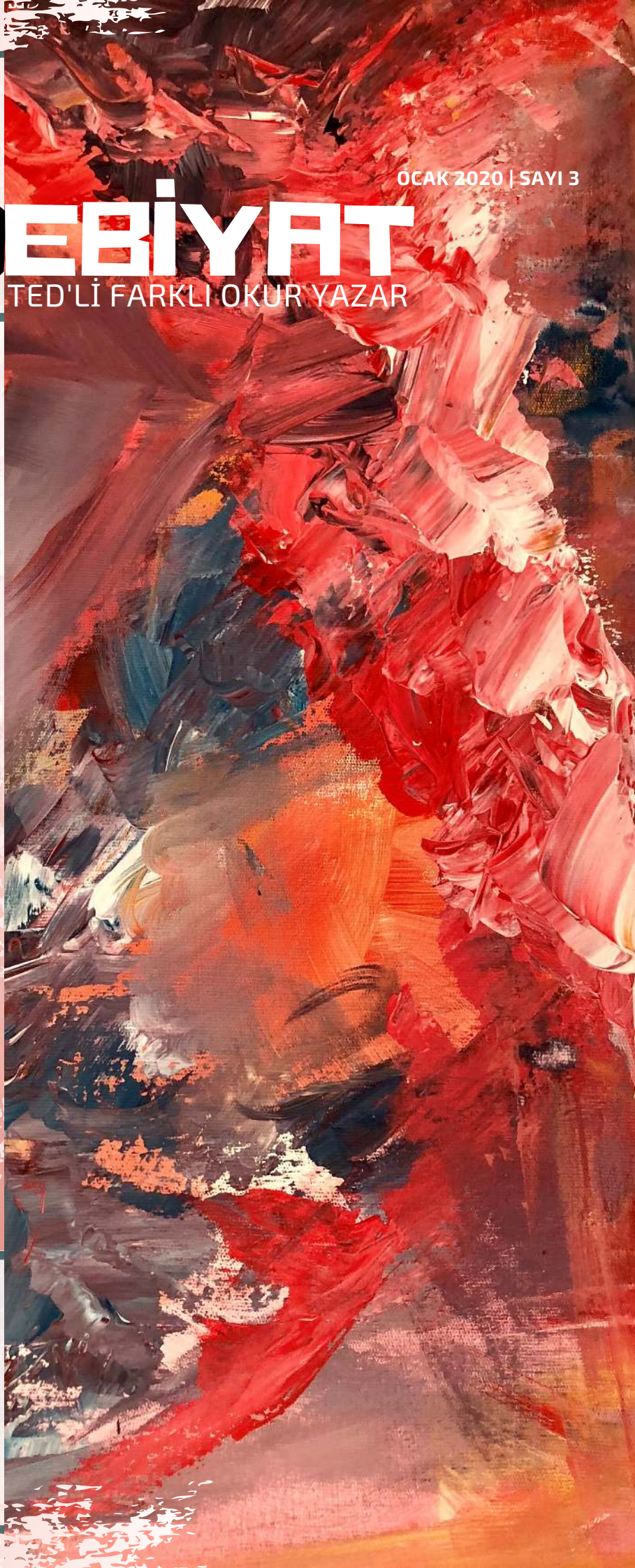
YENİ

TED EBIYAT

TED'Lİ FARKLI OKUR YAZAR

OCAK 2020 | SAYI 3

Kapak Tasarımı
Ege Çimen

Ocak 2020

YENİ
TEDebiyat
aylık çıkan okul dergisi

Sayı: 3

**TED İzmir Koleji adına ortaokul ve lise öğrencileri tarafından
hazırlanmıştır.**

Editör	Gülben KOCABIÇAK
Emeği Geçen Öğretmenlerimiz	Berna KURTULUŞ Çiğdem KARATAŞ Nurşah YILMAZ Nil ÇATALKAYA Carlos Sebastian SUSIN POY
Kapak Tasarım	Ege ÇİMEN
Fotoğraf	Biray PINAR
Söyleşi	Ayşin BİLEN Sıla Nisa ÇAKICI
Öğrencimizi Tanıyalım	Ece DOĞRUYA
Araştırma	Duru ÜNSAL
Manga Eleştirisi	Kayra PAMPAR
Öykü	Berna KURTULUŞ
Öykü	Orhan ÇOLAK
Öykü	Efe KOCACENK
Şiir	Candan MADİOĞLU
Şiir	*A.S.
Şiir	Doruk ÜSTÜNDAĞ
Şiir	*Anka
Şiir	Yıldırım Efe ERSİN
Deneme	Kardelen ÖZKAN
Felsefi Deneme	Arda ERKAN
Felsefi Deneme	Esila BURÇ
Müzik Köşesi	Efe BALLAR
Karikatür	Deniz ERSİN

 ADRES

M. Fevzi Çakmak, 4088. Sk. No:2, 35430 Urla/İzmir
444 6 833 <https://www.tedizmir.k12.tr/>

 İLETİŞİM

tedebiyat@tedizmir.k12.tr

İÇİNDEKİLER

YENİLER

- 5- 6 ÖYKÜ: "HİKÂYE TOPLAYICISI AHMET İLE HİKÂYELERİNDEN KAÇAN MURAT"- BERNA KURTULUŞ
- 11- 12 MÜZİK KÖŞESİ: "THE BEATLES"- EFE BALLAR
- 15 MANGA ELEŞTİRİSİ: "VINLAND SAGA"- KAYRA PAMPAR

ŞİİR

- 15 YALAN- CANDAN MADIOĞLU
- 19 NOKTA- *A.S.
- 20 MENEKŞE- DORUK ÜSTÜNDAĞ
- 23 ZÜMRÜDÜANKA- *ANKA
- 24 SEVDAÜ'L-YEK- YILDIRIM EFE ERSİN

ÖYKÜ

- 13- 14 BALMUMU MÜZESİ- ORHAN ÇOLAK
- 22 YALNIZLIK ŞARKISI- EFE KOCACENK

ARAŞTIRMA-DENEME

- 9 21 OCAK DÜNYA SARILMA GÜNÜ- DURU ÜNSAL
- 17 DÜŞÜN-YAZ DENEMESİ- ARDA ERKAN
- 18
- 21 GÖKKUŞAĞI NEREDE?- KARDELEN ÖZKAN
- 25 YAŞAMIN ANLAMI ÜZERİNE- ESİLA BURÇ
- 26

AYIN KONUĞU

DİLGE GÜNEY

Geçen dönem okulumuzu ziyaret eden Dilge Güney ile Sıla Nisa Çakıcı ve Ayşin Bilen bir söyleşi gerçekleştirdiler. Söyleşinin tamamı sayfa: 1-2'de.

ÖĞRETMENİMİZİ TANIYALIM

NURŞAH YILMAZ

Felsefe öğretmenimiz Nurşah Yılmaz'ı daha yakından tanımak istedik. Okul dışında neler yapıyor? Hobileri neler? Hangi kitabı okuyor? En sevdiği film ne? Soruların yanıtları sayfa: 3-4'te.

ÖĞRENCİMİZİ TANIYALIM

ECE DOĞRUYA

Sanatsal yeteneği ile dikkat çeken öğrencilerimizden Ece Doğruya, çizimlerini bizimle paylaştı. Detaylar sayfa 7-8'de.

İSPANYOLCA KARİKATÜR

DENİZ ERSİN

5. sınıf öğrencilerimizden Deniz Ersin, sizler için İspanyolca bir karikatür hazırladı. Sayfa 27-28'de.

SUDOKU

ÇÖZ-KAZAN

Her sayımızda sizler için hazırladığımız sudoku bu sayımızda da kitap hediyesiyle karşınızda! Geçen sayının talihtisi kim oldu? Yanıtı sayfa 29'da.

2	3	1	2	3	1	2	3	9	1	2	3	8	2	1	2	3
4	5	6	7	8	9	1	2	3	4	5	6	7	8	9	1	2
1	2	3	4	5	6	7	8	9	1	2	3	4	5	6	7	8
7	1	2	3	4	5	6	7	8	9	1	2	3	4	5	6	7
2	3	4	5	6	7	8	9	1	2	3	4	5	6	7	8	9
4	5	6	7	8	9	1	2	3	4	5	6	7	8	9	1	2
8	1	2	3	4	5	6	7	8	9	1	2	3	4	5	6	7

"VİCDAN EN KARANLIK KALPTE BİLE İÇİNDE İYİLİK SAKLAYAN BİR ODA GİBİDİR."

2018 yılında Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Vakfı tarafından verilen roman ödülünü kazanan Dilge Güney, geçen dönem TED İzmir Koleji öğrencileri ile bir araya geldi. Yazarın "Hayalbazlar Geçidi" adlı kitabını okuyan öğrencilerimiz kitabın mitolojik çözümlemesini yazarla birlikte yapma şansı yakaladılar. Keyifli geçen okuma atölyesinin ardından 8. sınıf öğrencilerimiz Sila Nisa Çakıcı ile Ayşin Bilen yazarla bir söyleşi gerçekleştirdiler. Değerli yazarla yapılan söyleşiyi TEDebiyat okurlarıyla paylaşıyoruz.

DİLGE GÜNEY KİMDİR?

Avukat Dilge Güney, 1980 yılında Balıkesir'de doğmuştur. Liseyi Balıkesir'de okuduktan sonra eğitimine Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde devam etmiştir. Oğlunun dünyaya gelmesiyle edebiyata, özellikle çocuk ve gençlik edebiyatına ilgi duyarak kitap yazmıştır. Yazmaya sekiz yaşında başlayan Dilge Güney, çocukluğunda duyduğu masalların etkisinde kalarak o yıllarda otuz beş küçük öykü yazmıştır. Çocuk edebiyatının fantastik ve bilim kurgu dalında eser vermesinde en büyük etkenin, küçükken anneannesinin anlattığı masallar ile Alice Harikalar Diyarı'nda adlı kitabın olduğunu düşünmektedir. 2018 Gülten Dayıoğlu Vakfı İlkgençlik Roman Ödülü'nü kazanmıştır. Yazdığı doğa dostu öykülerde masalsı bir üslup kullanmaktadır. İnsanın geçmişiyle olduğu kadar bugünüyle de ilişkili olduğunu savunarak onu doğadan bağımsız düşünemeyeceğimizi vurgularken mitolojiden ve masallardan beslenmektedir.

AYIN KONUĞU: DİLGE GÜNEY

“KOZMOSTA YAŞAYAN TÜM TÜRLER EŞİTTİR. HİÇBİR TÜR BİR DİĞERİNDEN ÜSTÜN DEĞİLDİR. HERKESE YETECEK KADAR YERİMİZ VE HER KALBI DOLDURACAK SEVGİMİZ VAR.”

Sıla: Kitaplarınızı yazarken nelerden esinlenirsiniz?

Dilge Güney: Evrenden, gerçekten doğru kelime “evren”. Çünkü, belgesel çok izliyorum, mitoloji çok okuyorum ve etrafımdaki her şeyi çok dikkatli seyrediyorum. Yürüyorsam gökyüzündeki bulutların şekilleri benim için çok önemli, gökyüzünde olan her şey benim için çok önemli. Doğa, ağaçlar, evren, çocuklar, böcekler, kuşlar, bunların hepsi benim uzun uzun seyretmekten çok keyif aldığım şeyler. Ve tabii ki insan ilişkileri; yani, karşılaştığımız insanlar ve yaşadığımız deneyimlerin hepsi kitaplara dönüşüyor.

Ayşin: Kitaplarınızı yazarken çocuklardan ilham aldığınız oluyor mu?

Dilge Güney: Çok fazla. En büyük ilham kaynağım çocuklar. On bir yaşında bir oğlum var. Ona hep ona okuyarak ilerlettim kitaplarımı. İlk editörüm oldu aslında. Bir taraftan onun arkadaşlarını çok iyi gözlemlerim. Bazen de çocukların olduğu bir ortamda oturup onları seyrettim. Birbirleri ile nasıl iletişim kuruyorlar, nelerden hoşlanıyorlar diye gözlemliyorum. Çocukların neleri sevdiğini tespit etmeye çalışmak benim için çok önemli. Bir taraftan da çocuk gelişimi okumaya başladım.

Sıla: Çocuk kitaplarının diğer kitaplardan farkı nedir sizce?

Dilge Güney: Yetişkin yazarları bana kızacaklar ama; ben ancak çocuklar için yazarsam anlamlı olduğunu hisseden biriyim. Sadece yazayım, kur-

guları aktarayım bu benim için tek başına bir şey ifade etmiyor. Zaten yazıyorum. Kendim için yazıp bir kenara da koyabilirim ama anlatmak istediğim bir şey var. Bu belki doğa, evren, bizim bir bütün olduğumuz veya aile ile iletişim olabilir. Bunların hepsi benim çocuklara eğlenerek anlatmak istediklerim.

Ayşin: Geçmişte etkilendiğiniz bir kitap oldu mu?

Dilge Güney: Alice Harikalar Diyarı'nda beni en çok etkileyen kitap. Geçitten geçip başka bir yere ulaşmak çok etkileyici. Belki de o kitap bana dünyanın sihirli tarafları olduğunu gösteriyor. Evet, aslında kendi dünyamız da çok sihirli; ama, onu görebilmek önemli.

Sıla: Yeni bir projeniz var mı?

Dilge Güney: Şu an üç tane var. Çocuklar için bilim kurgu yazıyorum. Yapay zekâ ve Mars yolculuğu ile ilgili bir kitap.

Ayşin: Sizin gibi yazar olmak isteyen okuyucularınıza tavsiyeleriniz var mı?

Dilge Güney: Çok okumak... Çok okumadan olmaz. Belgesel seyretmek de çok önemli. Mitoloji de... Çünkü mitolojiyi iyi anladığınızda bir şeyi anlamak daha kolay insanlarla kurulan sosyal ilişkileri bile etkiliyor.

Sıla ve Ayşin: Bize zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederiz. Yeni kitaplarınızla sizi okulumuzda tekrar görmek dileğiyle!

Dilge Güney: Tekrar bir araya gelmeyi umuyorum. Ben de size teşekkür ederim.

*Sonsuz sülardan çıkıp Ülgen'e yaratma ilhamını veren ve tekrar sülara dönen tanrıça Ak Ana şöyle seslenir: De ki 'Yaptım oldu' Başka bir şey söyleme...
'Yaptım olmadı' deme...*

Nurşah YILMAZ

FELSEFE ÖĞRETMENİ

İkinci sayımızdaki “Öğretmenimizi Tanıyalım” köşemize gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ediyoruz. Bu sayımızda da size öğretmen ve öğrencileri tanıtmaya devam ediyoruz.

Bu sayımızın konuğu felsefe öğretmenimiz Nurşah Yılmaz, 2018 yılından beri okulumuzda görev yapmaktadır. Felsefeciler Derneği İzmir Şubesi’nde çocuklarla felsefe atölyeleri yapan ve bu alanda Ayrıntı Yayınları’ndan yayımlanma aşamasında olan “Çocuk Edebiyatı ve Felsefe” adında öğretmen ve velilere yönelik bir kitap yazan öğretmenimizi daha yakından tanımak istedik.

NURŞAH YILMAZ BOŞ ZAMANLARINDA NE YAPMAYI SEVER?

Tam da böyle zamanlarda nadiren de olsa hiçbir şey yapmamayı, yavaşlamayı denemek iyi geliyor. Ama elbette en çok zaman ayırdığım uğraşlar; film, tiyatro izlemek, kitap okumak, dans etmek, bisiklete binmek, yürüyüş yapmak... Bunlar, kendimle en çok diyalog kurabilme olanağı bulduğum aktiviteler.

"AŞKLA HÜSRAN ARASINDA NASIL BİR İLİŞKİ VAR? ARZULANAN ŞEYE ULAŞMAK TATMIN GETİRİR MI, YOKSA OLASI BİR TATMINI SONSUZA DEK YOK ETMEKTEN BAŞKA BİR İŞE YARAMAZ MI?"

EN SON OKUDUĞUNUZ KİTAP?

Adam Philips'in Kaçırıklarımız adlı kitabı yeniden elimde. Bir psikanalist olan yazarı, ilk yayımlanmaya başladığında dikkatimi çekmişti ve okumuştum. Ancak adı ve içeriği de o kadar cezbedici ki, yeniden elime alıp karıştırmaya başladım. Hepimiz bir şeyleri seçmekle başka şeyleri kaçırdığımız hissine kapılırız zaman zaman. Küçüklüğümüzden beri yakından tanıdığımız hüsrana neden kaynaklanır? Aşkla hüsrana arasında nasıl bir ilişki var? Arzulanan şeye ulaşmak tatmin getirir mi, yoksa olası bir tatmini sonsuza dek yok etmekten başka bir işe yaramaz mı? Neden illaki bir şeyleri anlamak, kavramak isteriz? Kavrayamamak neden bir dışlanmışlık ve küçük düşme duygusu verir? Kuralları ihlal etmenin yanımıza kâr kalmasından keyif almamız bizim hakkımızda ne söyler? Nasıl olur da yaşamadığımız deneyimler hakkında, yaşadığımız deneyimlere kıyasla daha çok şey biliyormuş gibi görünürüz? Bu ve benzer sorular üzerine kafa yormamızı sağlarken, Shakespeare ve Freud gibi edebiyatın ve psikanalizin önde gelen isimlerinden faydalanması da cabası...

ÖĞRENCİYKEN EN SEVDİĞİNİZ DERSLER?

Felsefe ve edebiyat en sevdiğim derslerdi; ama, biyoloji ve fizik dersleri de ilgimi çekti. Aslında şimdi düşününce; dersin ne olduğundan ziyade hayal gücümü uyaran, estetik haz uyandıran eserlerle beni karşılaştıran her öğretmeni ve dersini ayrı severmişim. Tam da bu yüzden bir sayısal öğrencisiyken önceliklerime, seçimlerime bu eğilim yön vermiş o zamanlar ve tabii hâlen öyle.

SANATSAL BİR YÖNÜNÜZ OLDUĞUNU DÜŞÜNÜYÖRÜZ, YANILIYOR MUYUZ?

Felsefi tutum anlamında sanatın birçok alanı ilgimi çekiyor. Sinema ve tiyatroya çok meraklıyım. Üniversite tezimde tragedyaları çalışmıştım. Bu nedenle sanat, edebiyat gibi farklı disiplinlerde, metinler arası çözümlenmelerin felsefeye, yaşama ve uğraş alanlarıma zenginlik kattığını keşfetmek benim için her zaman heyecan verici. Diğer yandan icra anlamında, meraklısının bildiği bir dans topluluğunda, çağdaş dans teknik, doğaçlama ve hareket araştırmaları yapıyorum. Sözcükler bir şeyleri harekete geçirmek için kifayetsiz kalır ve dansın bu noktada çok güçlü bir ifade yolu olduğunu düşünüyorum. Zihni susturup, bedeninin hafızasını araştırmak, her seferinde yepyeni olanaklar keşfetmek son zamanlarda beni çok heyecanlandırıyor. Hatta bu sıralar da daha yoğunlaşarak "Almost Weird" adında bir "neredeyse dans" performansına hazırlanıyoruz.

NE TARZ MÜZİKLERDEN HOŞLANIRSINIZ?

Müziğe ve ritme duyarlılığım beni her türden keşfe açık hale getiriyor sanırım. Son yıllarda özellikle caz, elektronik, deneysel altyapılı müzikler...Tüm zamanlar içinse 60'lardan günümüze çeşitli rock müzik grupları...Pink Floyd, Led Zeppelin, Jimi Hendrix, The Doors, The Cure...

SİZİ ETKİLEYEN FİLMLER NELER, YÖNETMENLER KİMLER?

Düşünmeye teşvik eden, bir derdi olan her filmi merak ederim. Ancak içinde fikir dahi barındırmayan, kafası karışık filmlerden uzak durmaya çalıştığım için, yönetmen sineması takipçisiyim demek kolayıma geliyor. (Güncel ve benim için ana akım diyebileceğim yönetmenler: Haneke, Lanthimos, Lars Von Trier, Xavier Dolan, Christopher Nolan...Hiç eskimeyenler: Ingmar Bergman, Fellini, Kubrick, Luis Bunuel, Tarkovski, Kieslowski, Kurosawa, Hitchcock) Özel ilgi alanı olarak da anmadan geçmeyeyim: Fransız yeni dalgasının* neredeyse tüm filmlerindeki sinema estetiğine zaafım var diyebilirim çünkü. Jean-Luc Godard, Françoise Truffaut, Claude Chabrol, Agnès Varda...

*1950'ler ve 60'lı yılların başından itibaren Fransız sinemasının yol açtığı Yeni Dalga akımı tabuları yıkmak üzerine ve sinemayı özgür bırakmak üzerine kuruludur. Dönemin siyasi- politik- cinsel sorunlarını sinemaya taşımış ve bu meseleleri dert edinmesiyle beraber hem görsel bir noktadan hem de düşünsel bir noktadan sinemayı değiştirmiştir.

**"DEĞİŞİME AÇIK OL!
HAREKETLE TEMASI HIÇ
KOPARMA; ESNE, DANS ET,
YÜRÜ, KOŞ! UMUTSUZLUĞA
ALIŞMA! HAYAL GÜCÜNÜ
TEŞVİK ET!"**

**"ZİHNI SUSTURUP,
BEDENİN HAFIZASINI
ARAŞTIRMAK, HER
SEFERİNDE YEPYENİ
OLANAKLAR
KEŞFETMEK SON
ZAMANLARDA BENİ
ÇOK
HEYECANLANDIRIYOR."**

**LİSE ÖĞRENCİSİ NURŞAH YILMAZ
KARŞINIZDA, ONA NE SÖYLEMEK
İSTERSİNİZ?**

Değişime açık ol! Hareketle teması hiç koparma; esne, dans et, yürü, koş! Umutsuzluğa alışma! Hayal gücünü teşvik et! Hani şarkıdaki güzel deyişte olduğu gibi: "İstikrarlı hayal hakikattir!" derdim.

Hikâye Toplayıcısı Ahmet ile Hikâyelerinden Kaçan Murat

BERNA KURTULUŞ

Her akşam aynı saate aynı mahalle kahvesine giderdi. Hep aynı masada, hep aynı insanlarla oturur; buram buram çay kokan sohbetlerde havadan sudan konuşur dururdu; mahallede el ayak çekilmeden mutlaka evine dönerdi. Bir mayıs akşamı her zamanki gibi evinden çıktı; çöp kokuları eşliğinde tüm sokağı geçti ve köşe başındaki kahveye ulaştı. Kahvedeki uğultu, okey taşlarının sesi; köşede tepede duran eski tip tüplü televizyonda haberleri sunan spikerin sesi hepsi her akşam olduğu gibi yerli yerindeydi. Farklı olan tek şey müdavimi olduğu masada oturmuş arkadaşlarıyla koyu sohbe dalmış genç adamdı. “ Bu da kim ola ki şimdi?” diye geçirdi içinden şaşkınlıkla. Hep aynı insanların hep aynı saatte geldiği, hep aynı şeyleri konuştuğu ve hep aynı şeyleri yaptığı tipik bir kahveydi çünkü burası. Zaten bu kahveyi sevme nedeni de buydu. Yeni hiçbir şey olmuyordu ve o da hayatının devingenliğinden yorulmuş olduğundan bu küçük mekânın tekdüzeliğine sığınmıştı. Hem burada kimse ona hikâyesini sormuyordu. Kimseye neden kırk beş yaşında olup da hâlâ ev bark, çoluk çocuk sahibi olmadığını anlatmak zorunda kalmamıştı mesela. Ya da koskoca herif olduğu halde neden hâlâ anasıyla yaşadığını... Hiç sevmezdi hikâyelerini kimseyle paylaşmayı. O yüzden çok soru soran yabancıları da sevmezdi. Masada yabancı bir adam gördüğünde keyfinin kaçması tam da bu yüzden; gene de canı eve geri dönmek hiç istemiyordu. Tuhaf bir tedirginlikle yanaştı masaya: “Selamünaleyküm beyler!” dedi, kendine sandalye çekerken.

“Aleykümselam!”

“Merhaba. Ben Ahmet” dedi gülen gözlerini doğrudan yüzüne dikmiş içtenlikle elini uzatan yabancı.

“Selam. Ben de Murat” dedi isteksizce Murat. Memnun oldum demedi. Yıllardır kimseye “Tanıştığımıza memnun oldum” demiyordu. Memnuniyeti tanıdıktan sonrasına saklamayı daha doğru bulurdu.

“Murat ne güzel isimdir”

“Çok severim” dedi beriki. “Kim bilir nedir hikâyesi? Neden Murat koymuşlar adını, biliyor musun?”

“Sana ne ya!” dememek için zor tuttu kendini Murat. Bu densiz adamdan hiç hoşlanmamıştı. Boş boş baktı yabancının yüzüne.

Ahmet içten tavrıyla sürdürdü:

“Neden buradayım, kimim merak ediyorsundur. Sen sormadan ben söyleyeyim.”

“Merak falan etmiyorum” diye düşündü Murat. Hiçbir şeyi merak etmiyordu artık. Birilerinin onun ne yaptığını merak etmemesi için en iyi yolun onun da kimseyi merak etmemesi olduğunu keşfetmişti. Karşısında anlamsız bir öz güvenle oturan bu genç adamın da kim olduğunu, ne yaptığını zerre merak etmiyordu.

“Ben hikâye toplayıcısıyım. İnsanların hikâyelerini topluyorum. Biliyor musun sen gelmeden önce tam da onu söylüyordum. İnsanlar güzel hikâyelerini vermeyi sevmiyorlar bana. Olsun, ben de kötülerini alıyorum. Kurtuluyor insanlardan, kötülüklerden.”

“Nasıl yani insanların hikâyelerini mi dinliyorsun? Yazar falan mısın?”

“Yok, yok! Hayır! Yazar falan değilim ben. Hikâye toplayıcısıyım. İnsanların hikâyelerini alıyorum. Onlara yeni hikâyeler için yer açıyorum. Sonra bunları yazarlara filmcilere falan satıyorum. Hikâye senden çıkınca sen ondan kurtuluyorsun.”

“Hikâyemden kurtulmak!” diye düşündü Murat. Yıllar boyu en çok bu hikâyelerden çekmemiş miydi? Henüz çocuk yaşındayken âşık olduğu, deli gibi seviştiği, onun için kocasını aldatmayı göze alan ilk aşkı Meryem’i kimseye anlatmamıştı mesela. 22 yaşındaki genç adamım 35’indeki güzeller güzeli Meryem’i kocasının güvenli dünyasına dönmek istediğinde kıskançlıktan deliye dönüp tokatladığını kendine saklamış ve bu yüzden Meryem’den ayrılır ayrılmaz evlendiği Muhterem’le ilişkisinde de dikiş tutturamamıştı. Kadın dediğin tüm hikâyeleri bilmek isterdi sonuçta ve bununla da yetinmez içinde kendisinin olmadığı tüm hikâyeleri kıskanır ve onları yok etmek için elinden geleni ardına koymazdı. İşte bu yüzden Murat becerememişti ne karısıyla ne de sonrasında herhangi bir kadınla uzun süre birlikte olmayı. Muhterem’in ona inat kendisine göstermediği oğlundan zamanla vazgeçmiş ve bu vazgeçiş kimseciklere oğlundan söz etmeyerek çözmüştü. Evliliğini bitirdiği günlere yakın bir zamanda, hani hep hayat üst üste gelir misali, üniversitedeki işinden kovulduğu gün öğrencilerinin sınav kağıtlarını ve ders kitaplarını içine koyduğu çantası sınıksız kucaklarında, Taksim’de bir barda evinin yolunu bulamayacak kadar çok içtiği gecenin sabahı yeni bir iş buluncaya kadar herkesle iletişimini kesmeye karar vermiş ve butik bir lisede iş bulana kadar hiçbir telefona cevap vermemişti. Yeni işine

başladığı günün akşamı en yakın arkadaşı Ömer’e iş değiştirdim demiş ve bir tek cümle daha kurmamıştı.

“Ben hikâyelerimi falan vermem” dedi Ahmet’e küçümseyerek bakarak.

“Yazarlara hikâye satan bir adam! Esin perisi oyunu falan mı oynuyoruz?”

Bu sesteki küçümser tondan hiç de etkilenmiş görünmeyen Ahmet, hafifçe yana doğru kayılarak yerde duran heybeyi aldı ve büzgülü ağzını acele etmeyen hareketlerle açtı. Boş heybeyi göstererek:

“Ben anlarım. Sende hikâye çok. Anlat. Bak buraya koyacağım hepsini. Kâğıt yok. Kalem yok. Anlat ve bırak gitsinler. Hadi!”

“Çattık ya! Lan sen benle dalga mı geçiyorsun? Uzattın ama! Hikâyeymiş de, topluyormuş da...”

Kahve müdavimlerinden destek bekledi bir süre. Tuhaf bir şekilde herkes sanki çok normal bir şeyler oluyormuş gibi davranıyordu.

“Ben gidiyorum! Ne haliniz varsa görün!” dedi.

Bir sürü el ona doğru uzanarak sandalyeye geri oturttu.

“Hadi anlat anlat şimdiye dek! Hep sakladın! Anlat hadi! Anlat!”

Murat’ın çevresi birden etten duvar oldu. Kendini kurtarmak için çabaladı ama nafiye. Sağdan soldan insanlar geçmesine engel oluyordu. Tanıdık yüzler, tanımadık yüzler... Yaklaşıp uzaklaşan soğan kokusu, yüksek sesler... Hikâye toplayıcısı Ahmet, sakın sakın gülümseyerek oturmaya devam ediyordu.

Murat haykırarak anlatmaya başladı; Meryem’i, Muhterem’i, minik bebek bakışlı kara gözleriyle Bulut’u ve babasının kanser ilacını vermeme kararını kendisinin verdiğini ve son zamanlarda çok içki içtiğini ve küçükken ablasını hep daha çok sevmiş olduğu için annesinden nefret

ettiğini ve bir keresinde üniversitede çalışırken bir kız öğrencisine âşık olduğunu...

Ahmet bavulu kapadı heybenin ağzını sıkıca kapadı ve çayından son bir yudum aldı. “Sağlıcakla kalın beyler” dedi.

Ortalık durulmuştu. Kahve halkı oyunlarına geri dönmüş çaylarını kahvelerini art arada içmeye başlamıştı. Kimsenin; bacaklarını karnına çekmiş, elleriyle yüzünü kapamış yerde yatan Muratla ve gözünden yere damlayan gözyaşlarıyla ilgilendiği falan yoktu. Sanki o kocaman adam saydamlaşmış da hiç yokmuş gibiydi.

“Anlat! Anlat! Hadi anlat Murat!”

Eller, sesler, nefesler...

Kahve kapanmak üzereydi. Murat yavaşça doğrulduğunda yerinden. Yerde yattığı kadar saydamdı hâlâ. Kahveden çıkıp evine doğru yürürken omuzları çökmüş, yürüyüşü belli belirsizleşmiş, nefes alış yavaşlamıştı sanki.

Üstündeki kıyafetlerle yatağa kendini attığında rüyasız bir uykuya daldı Murat. Annesinin odanın kapısını açıp “Geldin mi oğlum? Aaa, üstündekilerle yatmış! Uyumuş bile çoktan! Neyse bakalım. İçti mi ki acaba?” sözlerini rüya yapmıştı bir ara uykusuna. Gecenin bir yarısı olmuştu uyandığında. Her gece gördüğü kâbusları olmadan uyumuştu ya... Kâbus gördüğü gecelerden daha yorgun hissediyordu. Hatırlamaya çalıştı. Bomboştu hafızası. Hiçbir şey! Bir adam vardı sadece gençten. Hayatını bir heybeye koyup gitmiş bir adam. Zihni saydamlaşmış da tüm anıları görünmez olmuştu sanki. Öfkelenildi. Göğsüne ani bir sancı saplandı. Nefes alamadı.

Cenazesi kalabalık değildi. Kahveden birkaç müdavim. “Hakkımızı helal ettik!” diye seslendiler hep bir ağızdan. “İyi adamdı” dediler kendi yaşamlarına doğru yürürken. “İyi adamdı. Zaten hiç de konuşmazdı. Öyle kendi halinde... Yazık çok gençti!”

ECE DOĞRUYA

Sanatı hayatın bir parçası haline getirebilmeyi hedefleyen TED İzmir Koleji, kişisel gelişime verdiği desteğe yaraşır bir şekilde geleceğin yeteneklerini keşfetmeye devam ediyor. Sanatsal yeteneği ile göz dolduran 10. sınıf öğrencimiz Ece Doğruya'yı dergimizin bu sayısında sizler için tanıtmak istedik. Öğrencimizin yeteneğini ne zaman keşfettiğini, çizimleriyle ilgili çalışmalarını yazdığımız "Öğrencimizi Tanıyalım" köşemizi keyifle okuyacağınızdan eminiz.

Karakter tasarlarken çoğunlukla oyunlardan ilham alıyorum; çünkü, kurgusal karakterleri daha çok seviyorum. Oyunlar bu sebepten büyük ilham kaynağı oluyor. (Sağdaki) karakteri yapmak için uzun süre oturup düşünmedim zaten aklımda olan bir karakterdi sadece kâğıda döküm.

KENDİNİ TANITIR MISIN?

TED İzmir Koleji'ne geçen sene geldim ve burada okumak istememin en büyük sebeplerinden biri resim ve müziğe büyük önem verdiklerini fark etmemdi. Hobilerim resim yapmak ve oyun oynamak. Oyunlardaki karakterleri ya da ortamları, çizim tarzlarını ve benzeri birçok şeyi inceleyip araştırmayı seviyorum ve en çok bunlardan ilham alıyorum. Çizim yaparken kendi tarzımı bulmama ve geliştirmeme yardımcı oluyor.

*"Karakter tasarlarırken çoğunlukla oyunlardan ilham alıyorum;
çünkü, kurgusal karakterleri daha çok seviyorum."*

**KAÇ YILDIR ÇİZİM YAPIYORSUN?
BÖYLE BİR YETENEĞİN
OLDUĞUNU NE ZAMAN
KEŞFETTİN?**

Kendimi bildim bileli çizim yapıyorum. Annemin anlattığına göre, ben anaokulundayken resim öğretmenim annemi okula çağırış ve önüne çizdiğim resimlerden birini koyup "Burada ne görüyorsunuz?" diye sormuş. Annem de bir süre resmimi inceledikten sonra "Ev işte..." demiş, öğretmenim de "Ev ama, evin size yakın kısmı büyük uzakta olan kısmı küçük. Bunu Ece'ye sorduğumda da öyle görüldüğü için öyle çizdiğini söyledi. Bu yaştaki bir çocuk, perspektif kullanarak çizim yapamaz ve Ece beş yaşında olmasına rağmen bunun farkında. Kesinlikle çok yetenekli bir çocuk." demiş. O günden beri resim konusunda ailem beni hep çok destekliyor.

**KARAKTER TASARIMLARINI NASIL
PLANLIYORSUN?**

Karakter tasarlarırken çoğunlukla oyunlardan ilham alıyorum; çünkü, kurgusal karakterleri daha çok seviyorum. Oyunlar bu sebepten büyük ilham kaynağı oluyor. Önceki sayfadaki karakteri yapmak için uzun süre oturup düşünmedim zaten, aklımda olan bir karakterdi.

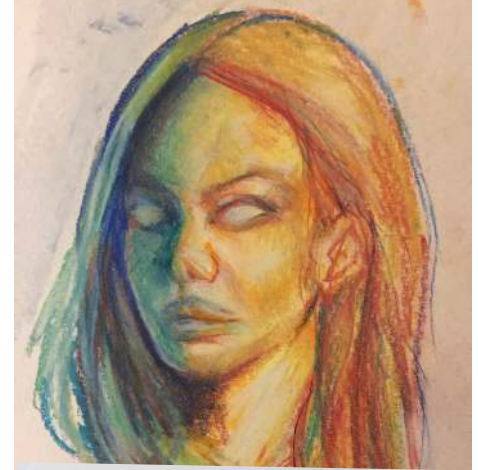
Sadece kâğıda döktüm. Ayrıca detay ekleyebilmek için referans kullandım. Karakterleri tasarlarırken çok sık araştırma yapıyorum ve bir sürü referans kullanıyorum. Bence ne kadar iyi olursanız olun referans kullanmanız çok önemli. (Özellikle poz çizerken vs.) Ben genelde iki farklı konsepti ya da tarzı birleştirerek karakterler yaratmayı seviyorum. O yüzden iki farklı konseptle ilgili çok araştırma yapıp bunlarla ilgili beğendiğim şeyleri topluyorum ve bir karakterde birleştiriyorum.

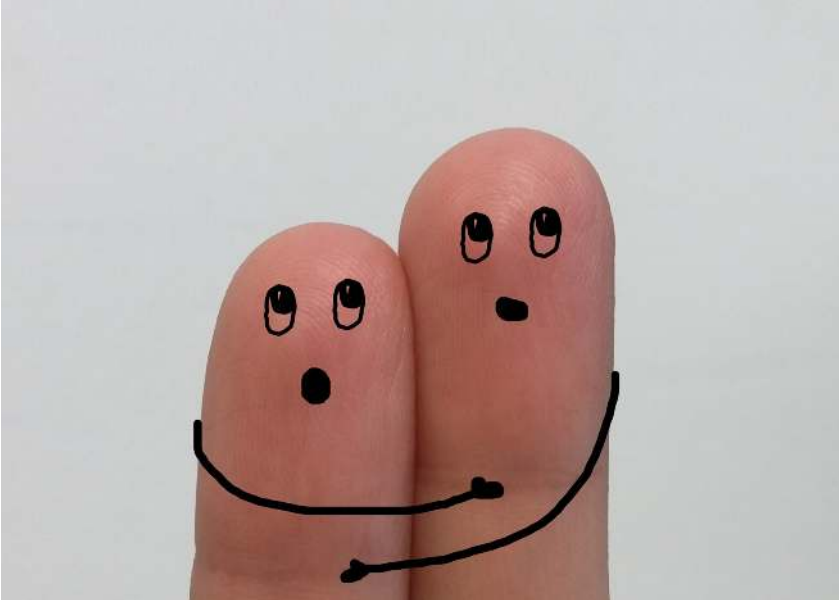
**ÖRNEK ALDIĞIN, BEĞENDİĞİN BİR
ÇİZER VAR MI? TANIŞMA FIRSATIN
OLDU MU?**

Bir sürü var, seçmek zor olur. Çok sevdiğim çizerlerden biri sevdiğim oyunlardan birinde çalışıyor. Yakın zamanda ona attığım çizimi gördü ve mesajımı yanıtladı. Ve bu, beni çok mutlu etti.

**BU ALANDA KENDİNİ
GELİŞTİRMEYİ DÜŞÜNÜYOR
MUSUN? GELECEK PLANLARINDA
NE VAR?**

Evet düşünüyorum. İlerde 'concept artist' olmak istiyorum. 'Concept art' olmazsa bile illaki resimle alakalı bir şeyler yapacağım; çünkü, ilgi alanım bu ve bununla ilgili bir işte çalışmayı tercih ederim.

21 Ocak Dünya Sarılma Günü!

DURU ÜNSAL- 9/B

Özdemir Asaf'ın meşhur bir sözü vardır: "Sarılmak için yürek gerekir. Kollar sonraki iş." Sarılmak üzerine yapılan bu öznel tanım bile insan için sarılmanın ne kadar hayatî bir eylem olduğunu hatırlatıyor. Sevdiğiniz, yüreğinizde yer verdiğiniz kişiyi kalbinize yakın tutma isteği; yani hayata tutunmak, hissetmek, değer görmek, affetmek, rahatlamak, huzur bulmak yaşamak için ne kadar önemlidir bir düşünün...

İnsanların türlü sebeplerle birbirlerine zaman ayırmakta sıkıntı yaşadığı 21. yüzyıl, sanal ortamlar üzerinden duygularımızı ifade edebilmenin kolaylığıyla iletişim kurabiliyor oluşumuzla daha da büyük sıkıntıları beraberinde getiriyor. Sanal ortamda gösterilen sevgi temassızlık içeriyor; sözcükler okunuyor ama duygusu havada kalıyor. Özür dileyebileceğimiz ya da sevdiğimizi söyleyebileceğimiz insanın gözlerine bakmadan, ellerini tutmadan duygularımızı karşı tarafa aktarmamız mümkün ama; dokunmanın, bağ kurmanın sakinleştirici etkisi olmadan aynı şeyi ifade etmeyeceği de açık.

Duyguları karşı tarafa aktarmaktan bahsettik hep. İnsan ilişkilerinde sadece verici değil, sevdiğini söylerken, üzüntüsünü dile getirirken de karşılık almak ister. İşte burada karşımıza sarılmanın büyümlü gücü çıkıyor. Sarılmak, mutluluğu elde etme en kolay yollarından biridir.

"Sarılmak tamamen doğal ve organiktir. Tarım ilacı, koruyucu ve yapay madde içermez ve yüzde yüz yararlıdır. Sarılmak mükemmeldir."

Steve Goodier

Doğayı gözlemlediğimizde tüm canlıların bu eylemi ortaklaşa gerçekleştirdiğini görürüz. Çünkü, sarılmak bir ihtiyaçtır. Birbirine bağlı her canlının temas kurmadan yaşaması düşünülemez. Canlılar âleminde, biz insanları diğerlerinden ayıran en önemli özellik belki de sarılmayı unutmamızdır. Unuttuğumuz için de, en azından hatırlamamızı sağlayacak özel güne ihtiyaç duyduğumuzdur. Üstelik maddî dünyada yaşarken hiçbir maddeye ihtiyaç duymadan yapabileceğimiz, bedavadan gerçekleştirebileceğimiz bir eylem için... 21 Ocak Dünya Sarılma Günü, Aziz Nesin'in sözünden alıntılı olarak söyleyelim, sağ tarafımızın boşluğunu sarıldığımız kişinin kalbiyle doldurduğumuz gündür.

Sarılmanın, iyileştirici tarafı olduğunun kanıtlanmasına rağmen biz insanlar neden sarılma konusunda bu kadar cimriyiz? Daha cömert olabilmek için bilimsel birkaç yararını hatırlatmakta fayda var. Sarılmak, vücudumuzda oksitosin hormonu salgılanmasını sağlar. Bu hormon salgılandığında kişi kendini daha mutlu ve pozitif düşünmeye başlar. Ayrıca oksitosin hormonu sayesinde stres seviyesi ve kalp hastalıklarına yakalanma riski de azalır. Araştırmalara göre sarılmak insanın içindeki acıyı da azaltır, kan basıncını düşürür ve endişeleri azaltır. Sarılmanın insan psikolojisinde bu ve bunun gibi birçok yararı var.

THE BEATLES

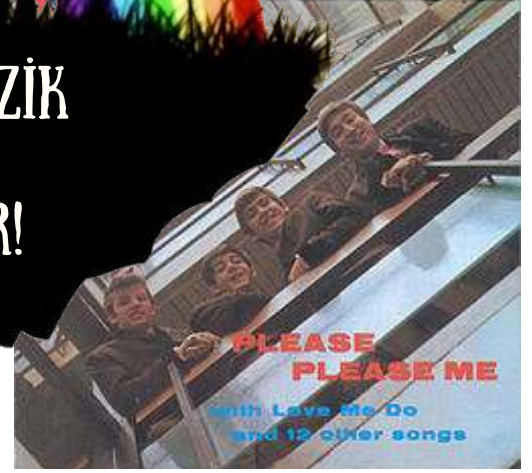
TEDEBİYAT 'IN MÜZİK
KÖŞESİNDE
"THE BEATLES" VAR!

EFE BALLAR-11/A

The Beatles, hepimizin bildiği 60'lı yılların belki de en popüler müzik grubu. The Beatles dönemindeki başarılarıyla tarihte büyük bir üne kavuşmuştur. Modadan müziğe kadar geniş yelpazeye yayılmış olan etkisiyle grup, albümleriyle de satış rekorları kırmıştır. Elliden fazla şarkısıyla liste başarısı göstererek ABD'de büyük başarıya ulaşan ilk İngiliz grup olmuştur. Hatta The Beatles Rock Band adında oyunları bile vardır. Peki bu meşhur grubun temelleri nasıl atılmıştır?

Kuruluşu:

6 Temmuz 1957'de bir partide John Lennon, Paul McCartney ile tanışır. Kısa süre sonra da kendi grubuna alır. Ardından 1958'de gruba genç gitarist George Harrison katılır. Grup, Eylül 1959'da dağılır. 1960'ta tekrar bir araya gelirler. Grup, Paul McCartney'nin önerisiyle ritim anlamına gelen "beat" sözcüğüne gönderme olsun diye grup The Beatles adını alır. Grup bir süre Almanya'da çalar. Hamburg'da verilen son Almanya konseri sonrası Sutcliffe, Almanya'da kalmaya karar verir ve dördü İngiltere'ye döner. Ancak davulcunun klasik Beatles saç şeklini

kabul etmemesi ve hastalık yüzünden bazı konserlere katılamaması sorun yaratır. En sonunda Beatles üyeleri onun ayrılmasına karar verirler. Daha sonra Beatles üyelerinin daha yakından tanıdığı Ringo Starr bateriye alınır.

Yükseliş Dönemi:

Beatles ilk tekli (single) "Love Me Do"yu 1962'de çıkardı ve listelerde 17. sıraya yükseldi. İkinci tekli "Please, Please Me" ise ikinciliğe kadar çıktı. Böylece "Beatlemania" adı verilen Beatles çılgınlığı Birleşik Krallık'ta başladı. "From Me To You" tekli ise, Beatles'ın ilk defa bir numara hiti olmasını sağlamıştı. Üç hafta süren ikinci turnede ise ilk kez Amerikalı şarkıcılardan daha çok ilgi çeken ilk İngiliz grubu olmuştu.

1963 sonlarında "I Want to Hold Your Hand" şarkısının üzerinde yoğunlaşıldı ve klibi tüm Amerika'da gösterilmeye başlandı. Radyolar bu şarkıyı çalmaya başladılar ve on gün içinde bir milyon kopya satmayı başardı.

The Beatles, Amerika'da televizyon programlarına da çıkmaya başladı. Grup Amerika'ya ilk geldiğinde hava alanında 3000'e yakın dinleyici bekliyordu. Beatles'ın ilk canlı programını Amerika'da yaklaşık 74 milyon kişi izledi. 1964'te "A Hard Day's Night" adlı filmleri çıktı. Bu filmde grup üyeleri oynadı ve iki Oscar adaylığı kazandı. Daha sonra Amerika'da yapılan bir röportajda John Lennon, o ünlü sözü söyledi: "The Beatles şu anda İsa'dan daha popüler!" Şaka amaçlı söylenen bu söz İngiltere'de Lennon'ın esprili açıklamalarına alışkın olduklarından problem olmadı; ancak, Amerika'da büyük sorun oldu ve Beatles plakları yakılmaya başladı. John Lennon daha sonra özür dilediğini söylediye de öfke dinmedi. Çalışmalar devam ederken peşinden birçok sorun geliyordu. John Lennon'ın eşi Yoko Ono'nun da stüdyonun her aşamasında gruba olması sorun oluyordu. Daha önce grup kayıtlarına eşlerin getirilmemesi kararını alan grup üyelerinden John Lennon eşini kayıtlara getirerek bunu bozdu. Eşinin gruba tavsiyeler vermesi grup elemanları arasında tansiyonu yükseltiyordu.

Çatı Konseri

30 Ocak 1969 günü son konserini vermek için Apple binasının çatı katına çıkan grup üyeleri hiçbir izin almadan ve kimsenin haberi olmadan birden "Get Back" şarkısıyla konsere başlamış ve yine aynı şarkı ile bitirmişlerdir. Bu konser için herhangi bir izin alınmadığından polis konseri bitirmek zorunda kalmıştır. Çatı Konseri'nden sonra da The Beatles bir daha konser vermemiştir.

Dağılışı:

Grup, 1969'da stüdyoda problemler yaşadıkları "Abbey Road" albümünü kaydetti. Aynı anda da "Let It Be" albümü kayıtları devam ediyordu.

20 Eylül 1969'da Lennon, grup elemanlarına ayrıldığını söyledi; ancak, basına bir açıklama yapılmadı. 3 Ocak 1970'te George Harrison bestesi "I Me Mine" kaydedilmiş son Beatles şarkısı oldu ancak John Lennon bu kayıtlarda yoktu. Aynı yıl mix'i beğenilmemiş albüm, meşhur "Let It Be" yayınlandı. Ancak bu grubun dağılmasını engelleyemedi. 10 Nisan 1970'te McCartney basın toplantısı ile grubun dağıldığını açıkladı.

Yer: Liverpool/İngiltere

Tarih: 1960

Tarz: Rock

Üyeler:

John Lennon (gitar, vokal)

Paul McCartney (basgitar, piyano, vokal)

George Harrison (gitar, vokal)

Ringo Starr (bateri, vokal)

Popüler Şarkılar:

Hey Jude

Let It Be

Come Together

Love Me Do

Get Back

Don't Let Me Down

Here Comes The Sun

BALMUMU MÜZESİ

Orhan ÇOLAK-11/B

*"Yine de bilemediğim, hakikatine kavuşturmakta güçlük
çektğim nedenlerden ötürü
kendimi*

yalnız hissettim."

Adımlarımı sıklaştırmamla birlikte ortamın bütün kasvetli, gri havasının üzerime çöktüğünü hissediyorum ansızın, mütemadiyen nefesini tutuyorum; derinliklerimde gümbürdeyen şehvetli, efsunlu korkuyu bastırmaya çalışıyorum. Büyük bir yeis içerisindeyim; vaziyetin bu denli dikişlerinden kopmuş, bu denli kasırgalara kapılmış olduğunu görmek yüzümün asılmasına sebebiyet veriyor. Parmak uçlarımdan aşağı koyu, kömür karası bir karanlık akıyor; damla damla asfaltın kuru yüzeyine çarparak kulağıma yankı yapıyor. Bir işkence sanki bu; kafamdaki tilkilerin kuyruğunu sıkıştıran, çığlıklar içerisinde kirpiklerime asılarak gözlerimi bilinmezliğe iten, acımasız bir inayet yoksunluğu ile zihnime zehir misali sızan. Karanlığım daha da güçleniyor her saniye, üzerine bastığım taş zeminin rengi hiçliğe yıkıyor; asıl benliğinden yiterek farklı kalıplara taşıyor, buna karşılık yaptığım tek şey izlemek ve susmak. İki dudağımı birbirine kilitleyerek sırtıma binen ağırlığı taşımak ve çökmek. Yüz katlı bir gökdelenim sanki ancak temellerim bahar melteminde eriyecek kadar inhibit aşkıyla dolu; yere o kadar sert düş-

mek istiyorum ki kanatlarım kırılsın ve uçacak takatim kalmasın.

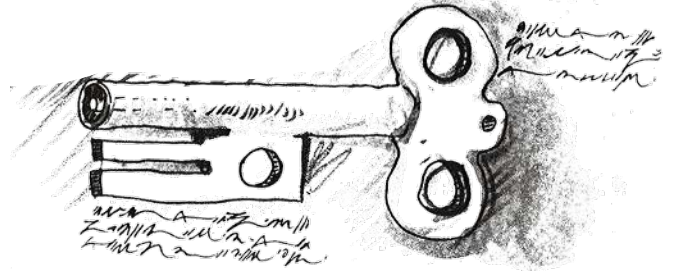
Birkaç soru işareti belirmiş olabilir kafanızda nedendir bu hâl, garip duygu seli diye. Buna karşın verebileceğim en basit yanıt bulunduğum mekân yüzünden olacaktır. İnce, uzun bedenimi çevrelemiş bana ürkütücü bir dikkatle bakan binlerce göz. Tanrım! Parmaklarımdan bulaşan karanlık şimdi karnıma doğru ilerliyor, boğazımı hedef almış ve nefesimi benden çalmayı hedeflemiş gibi. Onlar her tarafımdalar, bal mumundan heykeller. Fazlasıyla gerçek duruyorlar, derilerinin mum ışığında sarı-turuncu cümbüşüyle parıldaması, sarkık dudak ve göz altları, tırnakların üzerine kaplanmış parlak cila; saçlarının rüzgarla sallanması. Bir iki saniye daha durabilecek miyim burada emin değilim; lâkin, içimden gelen garip bir hissiyat onlara daha fazla yaklaşmamı söylüyor. Hayatımın en kritik çıkmazı, bir daha gelmez diye adlandıracağım bir hususmuş gibi, risk almak istiyorum. Bu cansız bal mumu heykellerine dokunmak istiyorum. Sahte beden-

lerine sıkışmış, acı çeken ruhlarımı bir çırpıda ezmek; hasletlerinde olmayan yaradılışı çiğnemek istiyorum.

Tüm bu bulanıklık içinde en çok da kendime hayret ediyorum aslında. Her seferinde, korku duygusuna kapılmış, okyanusunda boğulan zihnim şimdi acılamakla kafayı bozmuş bir makine gibi, bu cansız heykellere bakıyor ve üzüyor. Onlar ilâhi bir nefesten doğmadı, içlerinde cennetten bir parça taşımıyorlar diye acıyorum hepsine. Birkaç kil parçası ve kirli insan ellerinden yapılma mankenler bunlar; hiçbir duyguları yok, düşünemiyorlar. İzlenmek ve beğenilmek için varlar; başkaları tarafından takdir duygusuna boğulmak ya da sadece korkutma vazifesi görmeleri gerektiği için buradalar. Tam da sokağın ortasında, bu heybetli binaların arasında... Hareket edemezler, göremezler. Var olmuşlar ancak yoklar. Ansızın küçük bir kahkaha patlatıyorum, düşündüklerimin ne denli saplantılı olduğunu fark edince korkum silinip boğazıma ulaşmış olan karanlığa karışıyor. Aldığım nefesler bir günah artık, ne tenimden kokusunu silebilirim ne de getirdiği ıstırabın tadını almadan

yaşamımı sürdürebilirim.

Tamam diye konuşuyorum kendi kendime. Uzaklaş artık buradan, göreceğini gördün ve kafanı yeterince bulandırdın. Birkaç dakika önce yaptığım gibi adımlarımı sıklaştırıyorum, amacım evime gitmekten başka bir şey değil artık. Derken göğüs kafesime baskı yapan bir darbe geliyor üzerime, sendeleyip yere düşüyorum. Gözlerim korkuyla yukarı bakıyor. Beni durduran cüsseye kaçamak bir bakış atıyorum. Bu az önce gördüğüm bal mumu heykellerinden biri... Üstünde gri bir hırka var; gözleri bataklık yeşili, dudakları dolgun... O kadar gerçekçi görünüyor ki düşüncelerim karanlığımla bir bütün hale gelerek benden uzaklaşıyor. Titreme nöbeti geliyor üzerime, vücudumun kontrolü benden çıkıyor. Derken o acıdığım, bir tutam da dalga geçtiğim heykel adım atıyor. Hareket etti, diyorum sessizce, bir vaveyla koparmak istiyorum fakat acı dilime dolanmış ve ufak bir gemici düğümüyle orayı kapatmış bile. Omzumda bir el hissediyorum derken iki, üç...Kulağımın üzerinden omzumun çukuruna akan alevli parçaya bakıyorum. Göğsümden aşağı taze bal mumu kayıyor. Derimin sıcak dokusunda kor gibi hiddetli, şıp şıp diye ses çıkartarak akan bir bal mumu parçası bu. Nereden geldiğini biliyorum bu kahrolası maddenin, mumun titrek ateşinde harmanlanarak erimiş, mankenlerin yüzünden kopup gelen bir tokat bu. Dizlerimin üzerine, ellerime, yüzüme, neresi

varsa bedenimde, her yere bal mumu bulaşiyor. Eriyor bu yüzsüz mankenler, üzerlerindeki bütün o yapışkanı bana kusuyorlar, başımı kollarımın arasına alarak ağlıyorum.

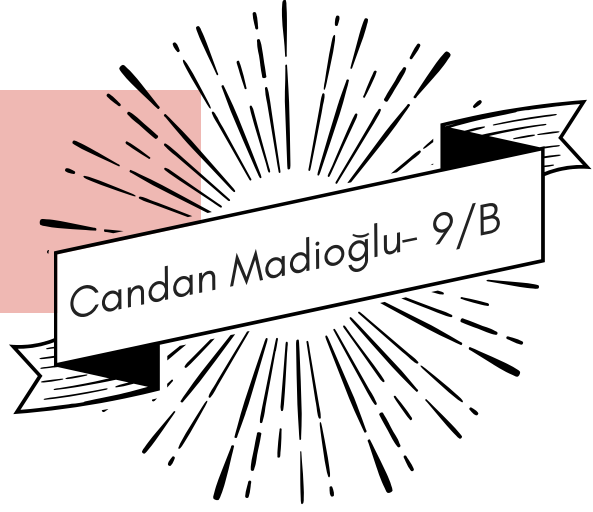
Sırtımda binlerce el var. Bazıları kollarımı çekiştiriyor, bazıları bileklerimi sıkıyor ama bir gerçek var ki, eriyorlar. Sertçe, acımasızca ve intikam arzusunun o yakamozları kışkırtan parlaklığıyla, etim canlı bir sergi, parıldayan ateşin ve yakan bal mumunun sergilendiği. Yardım istiyorum, kaçmak istiyorum buradan. En çok da nefes almak istiyorum. Boğazıma sarılmış karanlık, körpe bedenimi kapatmış binlerce manken. Dayanamıyorum artık, bütün cildim kapanmış vaziyette! İnsan değilim artık ben, acınası bir heykelim. Bilincimi kaybetmem saliseler alıyor. Hissettiğim tek şey, cehennemi aratmayan derin bir azap ve sıcak.

Kaç asır geçti üzerimden bilemeden yerine geliyor her bir parça, yaptığım eylem gözlerimi açmak değil, bu gözler o andan itibaren hiç kapanmadı zaten. Hareket edemiyorum, düşünmek bile zor geliyor bir anda, nefes almayı unutmuş olduğumu fark ediyorum. Nerede olduğumu anlamamla birlikte göz bebeklerim ve irisim aynı renge bürünüyor; tırnaklarım cilalı, derim bal mumundan... Olduğum yerde beni izleyen insanlar var. Ellerinde telefonlar, meraklı bakışlarla tenimi süzüyorlar. Yardım istemek için çırpınıyorum. Nefesim kesik. Yok... Aklımı kaybetmek istiyorum; ölmek, hiç var olmamak istiyorum. Deliler gibi çırpınmak, soğuk havada denize girmek istiyorum. Herkese bağırarak için ağzımı oynatmayı deniyorum ancak hissettiğim şey yapışkan bal mumu; ağzımda, kulaklarımda, kafamın içinde.

Ben hiçliğim.

YALAN

*Dolaşalım şehirleri, okyanusları, çölleri
Görerek mutlu edelim körleri
Atlayalım uçurumdan ama ölmeyelim
Yanalım ateş gibi asla sönmeyelim*

*Herkes yorgun, gözler yerde
Soruyor insanlar mutluluk nerde?
Telaşlı adımlar, asık suratlar
Niye hayatımızı yazıyor kurallar?*

*Nedir bize engel olan?
Nedir gözlerini dolduran?
Boşa her şey, anlamsız nefret falan
Ne de olsa hayat koca bir yalan*

*Kafalarda kaos, konuşunca gürültü
Haberlere bak kim niye sürüldü?
Gülen yüzler sırayla öldü
Haberleri yok gözyaşları göldü*

*Gel beraber yaşayalım bu yalanı
Sonra düşünürüz geri kalanı
Elbet öleceğiz her şeyin sonu var
Sıkışıp kalmışız bir odada dört duvar*

*Dur düşün neden yaşıyorsun?
Amaçsızca mı yaşılanıyorsun?
Gözlerini yumduğunda
Kimle karşılaşıyorsun?*

*Umudunu yitirme inanmasan da Tanrı'ya
İstersen güven boş evdeki yankıya
Korkma, kaçma melekten şeytandan
Ne farkları olabilir dünyadaki insandan?*

*Duyma sesleri kapat gözleri
Neden umurunda başkasının sözleri?
Gidelim buradan tut elimi
Arkamızdan desinler bunlar deli mi?*

*Yani günlerimiz sayılı, bitecek
Herkes sevdiğinden ayrı düşecek
Değer mi üzölmeye ne gelecekse gelecek
Kader der geçeriz kim ne bilecek*

Anime: Vinland Saga
 Tür: Tarihî, Aksiyon,
 Macera, Seinen*,
 Dram
 Imdb puanı: 8,9

*Seinen, genelde 18-30
 yaş arası erkek okuyucu/
 izleyici kitlesini hedef
 alan bir manga /
 anime altkütümesidir.

ヴァインランド・サガ VINLAND SAGA

Kayra Pampar- 9/13

Bu sayıda tanıtacağım anime "Vinland Saga". Vinland Saga pek bilinen bir anime değildir, bu sezon yayınlanmış bir seri kendisi. Mangası 2005 yılında başlamış ve günümüzde hâlen devam etmekte olan Vinland Saga'nın animesi 24 bölümden oluşacak. Manganın tanıtımı gibi olacağını düşünüyorum.

Kısaca konusu şöyle: İskandinav mitolojisinde geçen Vinland Saga, İzlandalı Thorfinn isimli bir çocuğun hayatını ele alıyor. Bu dönemde İzlandalıların en büyük hayali Vinland ismini verdikleri gizemli, sakin, huzurlu ülkeye yerleşmek. Fakat kimse oranın gerçek olup olmadığını bilmiyor. Thorfinndaha beş yaşında hayatının en eğlenceli dönemlerini yaşarken babası savaşa gitmek zorunda kalıyor. Köydeki birkaç delikanlıyı da alıp yola çıkıyor. Gemileri kapana kısıyor ve Thorfinn beş yaşında bir çocuğun kaldıramayacağı bir olaya şahit oluyor. Bu noktada sonra hayatındaki en büyük kararı vermek durumunda kalıyor.

İzlerken çok keyif aldığım bir animedir, biraz vahşet içeriyor fakat izlemeye değer diye düşünüyorum. Animeye puanım 8,5.

"Baylar, yemin ederim, her şeyi fazlasıyla anlamak bir hastalıktır; hem de tam anlamıyla, gerçek bir hastalık. Fazlasıyla bilinçli olmak, bilincin her türlü hastalığıdır."
Dostoyevski

1- Beyin - Zihin - Bilinç İlişkisi

Zihnin varlığı tartışması da en az diğer varlık tartışmaları kadar uzun süredir üzerinde durulan, anlaşılabilirliği için pek çok uygulama ile anlatılmaya çalışılan bir tartışmadır. Bu tartışmanın çözülemediğini de göz önüne alırsak şu soruyu sormamız daha mantıklı olacaktır: Zihin ne kadar öğrenebilir, yani zihnimizin kapasitesi, sınırları ne kadar genişleyebilir?

Zihnimiz bilimsel olarak bakıldığında beynimizin oluşturduğu bir "yan üründür"; yani beyin var olurken zihni oluşturmak gibi bir amacı yoktur. Fakat insan evrimi süresince beynini geliştirerek -düşünsel açıdan, beyin büyüklüğünün daha fazla bilgi depolayabilmek ya da daha akıllı olmak gibi bir etkisinin olduğu net bir çıkarım değildir- kendi varlığına zihin kavramını eklemeyi başarmıştır. Ayrıca üzerinde durulması gereken konu zihnin de bilinci yaratmış olmasıdır. Zihni olan her canlının bir bilinci var mı bilemeyiz; fakat, kendimiz için konuşmamız gerekirse hem bilincimizin hem de öz-bilincimizin olduğunu ve onları etkili bir şekilde kullanabilme şansına sahip olduğumuzu çok iyi biliyoruz. Beynimiz öğrenmeye başladıkça zihnimiz bunları süzgeçten geçirmeye başlar ve kullanmak için bir hedef arar. Bilincimiz ise çevremizdeki olayları algılayarak zihnimizin onları yorumlamasının ve üzerinde düşünmesinin önünü açar. Bu ilişkinin sonucunda şu çıkarımı yapabiliriz: Beynimiz öğrendikçe zihnimizin kullanabileceği bilgi kapasitesi artar ve bu da bilincimizin çoklu hedeflere yönelerek bizi daha çok şey üzerinde düşünmeye yol açmasını sağlar. Ancak bu durumun da kötü yan etkileri olabilir. Çevresinin fazlasıyla farkında olan insanlar, doğru yolu göremeyen insanları anlayamaz ve kendisi bunları söyledikçe insanlar onu kendilerinden soyutlar. Çünkü diğer insanların kişinin söylediğini anlayabilecek kadar sosyal zekâsı yoktur. Anlaşılmayan insan toplum tarafından soyutlandıkça kendi kendine düşünmeye ve dünyanın kötü durumuna sessiz kalmaya başlar. İşte asıl korkunç olan da budur: Bu durumu görebilen insanın toplum tarafından bastırılması ve toplumun tekdüze bir düşünce sistemiyle varlığını sürdürmesi...

2- Kendi Gücünü Fark Eden Bir Varlık: İnsan

İnsanın kendi gücünün farkında olması ve bu gücü iyi amaçlar için kullanabilmesi herkes adına çok mutluluk verici bir durumdur. Nietzsche'nin "kudret iradesi" kavramıyla bu konuyu açık bir şekilde ilişkilendirebiliriz. Nietzsche, insanlığın içinde müthiş bir güç bulunduğunu ve bu gücü dışavurma isteğinin her zaman olduğunu belirtir ve bu dışavurumun ancak yaratma eylemiyle olabileceğini de ekler. Her türüyle yaratma eylemi... Bu yaratmanın da en önemli yolu kendi değerlerini ve kurallarını yaratmaktan geçer. Kendi kurallarını yaratabilen insan, kendini yönlendirebilecek fırsatı yakalar. Gücünün yettiğinde, kendini sınırlamadan, kurallar koymayı başaran kişi; büyük bir gücün sahibi olur. Çünkü; kendini hem sınırlardan kurtarmış hem de kendi hayatını yola sokabilmeyi başarmış, bu yolun iyi olması için gücünü kullanabilmiştir. Bu kuralların tek işlevi insanın kendine kılavuzluk edecek yolu bulmasını sağlamak olmalıdır. Ayrıca insan gücünün farkında oldukça kendi sınırlarını da bilir ve bu sınırlar içerisinde hareket alanını kurarak kendisini daha rahat yönlendirmeyi başarmış olanağına sahip olur. Bahsettiğimiz durumlar her zaman bir olasılık durumudur; çünkü, insan bu olanakları kullanmayı başaramazsa olanaklar heba edilmiş ve bir başarının daha önü kesilmiş olur. Hareket alanı kurduktan sonra amacı güçlerini iyiye kullanmak olmalıdır. Çünkü her kaynak gibi kötüye kullanılan bu kaynak da insanın sıkıntısının kaynağı olabilir. Bir tip daha insan vardır ki, ilk konudaki "iyi bir amaç uğruna" durumunun dışına çıktığından dolayı sıkıntı içerisinde. Bu kişiler güçlerini kötüye kullanarak diğer insanlara veya canlılara egemen olmaya çalışan bir sınıftır ve dünyadaki bütün kötülüklerin kaynağı da bu tip insanlardır. Güçlerimizin farkında olmak ne kadar iyiyse, bir o kadar da kötüdür. Düşünce ve zihin; kötü, karanlık oldukça gücün yönü ve amacı da yanlış olacaktır. Bu gücü insan kaldıramadığında ruhunun iyi yanını bu güç ezer ve geriye kalan sadece kötü ve saf gücün var ettiği bir ruh olur. Bazı insanlar da bu gücün aracıları olur ve güçlünün peşinden koşarak kendini korumaya çalışır. Fakat bilmezler ki bu ilişki sadece bir çıkar ilişkisidir. Güçsüz korumasını güçlü sayesinde sağlarken, güçlü de kendi egosunu ve ruhunu tatmin etmeye yönelik isteğini giderir.

3- Doğal Düzendeki Yapay İnsan

Bilim, doğa bilimleri olarak yaşamına başlamıştır. İnsanlar ilk araştırmalarında günümüz bilimini ve felsefe iç içe kullanarak hem bir düşünce hem de bir araştırma sistemi geliştirmişlerdir. Günümüz felsefesinin temelleri de o zamanlarda bilimin ışığında, bilimsel bilgi arttıkça gelişmiştir. Birbirlerine bağlı oldukları için de insan, felsefe ile birlikte kendini ve çevresini yani doğal düzeni daha iyi anlamaya başlamıştır. Bu sayededir ki çok uzun bir süre için insan kendini "boş işlerden" alıkoyabilmiştir. Doğaya dediğimiz yapı zaman içerisinde değişiklik göstermiştir ve doğal yapı bir devlet yapısı olarak da sayılmaya başlanmıştır. Bu konuda Rousseau, Locke, Kant gibi pek çok düşünür çalışmıştır ve düşüncelerini ortaya koymuştur. Locke, "doğa devleti" ifadesini öne sürer. Bu devleti bütün insan hükümetlerinin öncülü olarak kabul eder. Bu devlette de sadece doğal hukukun kanunları geçerlidir. Hukuku da din ile ilişkilendirerek bu hukukun ilahi yasalardan oluştuğunu söyler. Rousseau ise Locke'un fikirlerini geliştirerek, daha metafiziksel bir anlayışla birlikte, her türlü adaletin kaynağı olarak Tanrı'yı gösterir ve bu ilahi hakların sonucu olarak insanların bazı değiştirilemez doğal hakları olduğunu söyler. Birey ile toplum arasındaki doğal ilişkiyi de "toplum sözleşmesi" ile bireyin topluma bağlanıp bir "genel iradenin" parçası olduğunu da dile getirir. Kant ise bu fikirlerle yetinmeden insanı diğer canlılardan ayrı bir noktaya koyarak bir yorum yapar. Akıllı, insan ile diğer canlıların ayırım noktası olarak alır. İnsanın bir iradesi olduğunu ve bu yüzden doğal düzende bir amaç için araç olarak kullanılmaması gerektiğini, her bireyin farklı bir amaç üzere var olduğunu söyler. Bu fikirler insanın doğal düzeni anlamak üzere akıl yürüttüğü zamanlardan çıkmıştır. O zamanlarda insanın bir "boş iş" kavramı ile yaşamadığı yapılan çalışmalarla açık bir şekilde

görülmektedir. Bu noktaya kadar, hatta insanın kendi doyumsuzluğu içinde boğulmak noktasına geldiği ana kadar -ki o da yaklaşık elli yıl öncesini işaret eder- "boş iş" kavramı, hatta can sıkıntısı kavramı şu anki kadar yaygın ya da içi dolu bir sıkıntı değildi. Ne zaman ki insan doğaya hakkındaki araştırmalarının sonuna geldiğini düşündü, o zaman can sıkıntısı içine girdi çünkü bir noktada kendi hayat anlamını, araştırma isteğini kaybetti.

4- Zihni, Benliği, Gücü ve Çevresiyle İnsan

İnsanın bir bütün olarak ele alınabilmesi için hem kendini hem de çevresini anlayabilmiş olması büyük bir önem taşımaktadır. Kendini anlayabilmesi için sınırlarının, özellikle de zihninin ve gücünün sınırlarının, farkında olması ve yaşamını bu sınırlar içerisinde "özgür" olarak sürdürmesi gerekir. Bu noktada yaşamın tezatlığı gözler önüne serilmektedir. İnsan yaşamında hep sınırlara sahiptir fakat herkesin özgür olduğu söylenir. Her zaman sınırları hayatında barındıran insan için özgürlüğün bir görüntü, bir yanılsama olup olmadığı sorusu hala çözülememiştir; fakat, bu kanıtlara göre görüntü olması pek uçuk bir teori değildir. Çevresini anladığında ise insan; kendini nasıl çevreye uyarlayabileceğini, günümüzün en büyük gereklerinden olan hızlı adaptasyonunu nasıl sağlayabileceğini çözmeye başlar. Kendini çevresi ile uyarlayan insan artık gereksiz ve anlamsız işlerden sıyrılmış ve iyi bir amaç uğruna çalışmaya başlamıştır. Herkesin bu uyumu bir gün yakalaması gerekecek; ancak, o gün geldiğinde insanın nasıl bir durum içerisinde olacağını bilemeyiz. O güne kadar kendinizle, "sınırlı özgürlüğünüzle" ve çevrenizle kalın.

NOKTA

*Senin saçlarını savurman bir esinti çıkartır, ama zehirli.
Madenimin içine girer ve çıkmaz yaratır, rüyam gibi.
Senin gözlerin, parıltılı birer elmas idi,
Ben ise, eli sadece kömür tutan bir madenci.*

*Senin her bakışında, yaklaşır bana karanlığın kapısı,
Senin sesin, zili çalacak dermanımın prangası.
Senin belini saran eller, boğazımı sıkıanların aynısı.
Senin gülüşün, hayallerimle başlayan cümlelerin noktası.*

A.S.

MENEKŞE

*Artık sana yazmayacağım aşk şiirlerimi
Fakat yine de seveceğim
Bu sefer şiirlerle anlatmayacağım sana
Belki bir not, belki bir çiçek*

*Bilmiyorum ne yapacağımı
Çaresiz senin sevdanı bekliyorum
Belki bir gün bana döner de
Beni bir kucak dolusu seversin.*

*Peki bu olay nereye sürecektir
Bu sevdanın oyunu
Ben daha başındayım
Sana söyleyeyim seni her zaman seveceğim*

*Fakat sen, işte bütün iş sana düşüyor
Menekşem; narin, naif, güzel
Ben seni bekleyeceğim
Belki beni seversin diye*

*Benim menekşem bu sana son şiirim
Son seslenişim
Fakat merak etme son şiir
Son sevgi anlamına gelmez*

*Sen benim menekşemsin ki koklamaya
Doyamadığım, yapraklarını öptüğüm
Ve aşkın en derin, en saf haliyle sardığım
Seni her zaman seveceğim
Sana bu son şiirim menekşem.*

Gökkuşağı nerede?

Kardelen ÖZKAN- 9/A

Son cemre de toprağa düştü. Yeşil, baharı getirdi. Ama bununla da yetinmedi, yüreklerimize umutları da o düşürdü. Bir ağaç dikmek için umudumuz oldu mesela. Sonra o dokundu; toprağa, kurumuş ağaç dallarına... Ağaçlar sevincinden yapraklar açtı dallarında mis kokulu çiçekleriyle, meyveleriyle... Bahar rüzgârı her estiğinde sevdiğimiz koku bize ulaştı. Ağacın dalları arasından geçen rüzgârların melodisi baharın şarkısıydı. Bu şekilde konuşuyordu doğadaki tüm canlılarla ve güneşle.

Bize de sesini duyurmaya çalışıyormuş. Kim bilir kaç kere derdini anlatmaya çalıştı da dinlemedik. Belki de konuşmasına hiç izin vermedik. Biz ağacın dallarını, umudunu kırdık. Rüzgârlar susa susa bizimle konuşmayı unutmuş olabilir mi?

Gözlerimizin önünde sararıp solanı nasıl göremedik? Yeşil doğaya yaşam verdi; ama, biz ona veremedik. Bu çiçekler her gün gökyüzünün gözyaşlarıyla sulandı. Yazık ki umut çiçekleri sevgisiz büyüyemezdi...

Sonunda ağaç dayanamayıp kurudu. Çiçekler soldu, meyveleri koptu. Rüzgârlar bu sefer güneşe fısıldadı. Güneş âşıkta yeşile. Güneş her doğuşunda kucağında yeni umutlar getirirdi.

Bu umutları doğadan alırdı. Doğa, gözlerinin önünde can verdiği andan itibaren her doğuşunda kucağı bu sefer öfkeyle doluydu. İntikam ateşiyle yanıyordu artık. Çünkü insanların öfkesi güneşin kapladığı gökyüzü kadar büyüktü. Doğanın renkleri solduğunda güneş de insanları karanlıkta bırakmaya karar verdi. Aslında bunun için güneşin pek bir şey yapmasına gerek kalmadan insanlar onu balçıkla sıvadı. Böylece bir kere batan güneş bir daha hiç açmadı. Bu yüzdendir ki o sarı ışığı bir daha hiç göremedik. Güneşsiz bir gökyüzü hayal edilemezdi. Dünya karanlığa bürünmeden önce gökyüzü son kez kan ağladı. Daha sonra tüm mavilikler de güneşin peşinden gitti.

Bizimse karanlığa bürünmeden önce en son gördüğümüz renk kırmızıydı.

Gökyüzünün gözyaşlarıydı bunlar. Belki de katili olduğumuz doğanın sembolik kanıydı bunlar. Sonumuzun ayak izleriydi belki de. Kırmızı bizim için artık vahşetin rengiydi.

Sevseydik eğer; ağaçları, çiçekleri, rüzgârı, güneşi, bulutları ve birbirimizi yine aynı şeyler yaşanır mıydı? Çiçeklere karşı kâtil değil de ressam olsaydık kırmızı o zaman bizim için aşkın ve sevginin rengi olamaz mıydı? Dünyamızın renklerini soldurmasaydık gelecek nesillerin karanlığı değil de gökkuşağını görmesini sağlayamaz mıydık?

YALNIZLIK ŞARKISI

EFE KOCACENK- 10/C

Son zamanlarda rutin haline getirdiğim sabah koşularımdan birini yaptıktan sonra, pek de yüksek olmayan, betondan iskeledeki denize bakan banka derin bir iç çekişle oturdum. Sağlıklı da olsa, bir yaştan sonra zorlanıyordu tabii insan. Rüzgâr yüzünden köpürmüş deniz, iskelenin taşlarına çarpıp yüzüme sıçırıyordu. Çakmağı zorlukla yakarak bir sigara yaktım. Etkilerini görmeye başlayınca günde beş taneye kadar indirmiştım. Hâlâ yolu vardı bırakmaya... Dalgalı denizi izlemeye daldım. Yaşanmışımız çoktu çok olmasına da, gidenimiz de çoktu bir o kadar. Yahya Kemal'in gemi benzetmesi öyle bir etkilemiş olacak ki beni, şehrin koşuşturmasından kaçıp buraya, denizin dibine gemileri beklemeye gelmişim belki. O gidenlerin gemilerini beklemek için. Ya da belki de kendiminkini bekliyordum. Doğarken aldığı biletimin kesilmesi için.

Bu karamsar düşüncelerden sıyrılmam ancak filtrenin kararmış tarafını fark etmemle mümkün oldu. Hâlâ azıcık yanan sigarayı bankta söndürüp ayağa kalktım ve birkaç sokak ilerideki evime doğru yürüdüm. İnsanın iliklerine kadar işleyen soğuk rüzgâr yüzünden anahtar bile buz gibi olmuştu.

Kapıyı açtım ve üzerimdekileri çıkartıp ocağa çayı koydum. Tost makinesine de bir simit koyup sıcak bir duş almak için banyoya gittim. Çıktıktan sonra giyinip kahvaltı için simit, peynir ve demlenmiş çayı aldım. Pek de zengin sayılmazdım, ki emekli olmadan önceki birikimlerimle ve emekli maaşımla geçinip gidiyordum. Ne çok mutlu ne de çok mutsuzdum. Kendisi için mutlu diyen birinin hiçbir zaman gerçekten mutlu olduğunu görmedim. Mutlu insan yoktur, mutsuz olmayan insan vardır. Tabii ki bu demek değil ki; insanın mutsuz olacağı bir şey yok, her şey güllük gülistanlık. İki sene önce; eşimi toprağa verirken, cenazesinde, kırkında ve başsağlığı dilenirken kendimi "Bu da geçecek; insan unuttur, alışır" diye teselli ederken şu yaşımda elimde bir duble evimin balkonunda, sonbaharın yağmurunun altında iki gözüm iki çeşme ağlarken buldum. O zamanki kadar olmasa da, onun gül yüzü aklıma geldikçe içime bir ağrı, bir acı saplanır hâlâ. Özlemin, kaybetmenin, çaresizliğin ve yarım kalan bir sevginin verdiği acıyı şu yaşımda yeni anladım. Ve asıl acı veren, mutsuz eden; iki ruh arasındaki aşkın, bir ruhunu kaybetmiş olması sanırım. Ve bu öyle bir kayıp ki, dünya gözüyle yeri doldurulamaz.

Bu boş ve amaçsız düşüncelerden sıyrıldım. Tabağımı sudan geçirip bulaşık makinesine koydum. Ardından çayımı tazeleyip gençliğimden kalma hala çalışan teybe Zeki Müren'den birkaç parçalık bir kaset koydum. Huzurlu, sessiz ve hafif karanlık evimin içinde her köşeye dolan nağmelerle, tekrardan birazcık hüznülenerek geçmişime dönüp yeniden hatıralara daldım.

AN KA

Yıkılınca kalkar mısın?
Ölünce dirilir,
Kırılınca birleşir misin?
Tekrar ve tekrar.

Sever misin yine?
Toplar mısın küllerini?
Yanacağıını bile bile
Anka kuşu misali.

Pala gökyüzünde
Baksınlar sana
Korkut gözlerinle,
Sendin Zümrüdüanka.

ZÜMRÜDÜANKA

*Olacağız;
Belki de Olduk*

Şiirler-1

Sevdâü'l-Yek

Melis'e

İlk gördüğümde seni,
Her şey hikmet-i muzahrefe bir sen hüsni eser

Hayat âdiye, su âdiye, ağaç âdiye
Bir tek gayrı âdiye sen ve o ahdar-ı nâzır gözlerin.

Ahdar gözlerin hapsedti beni âteş-i aşkta yanmaya
Mahkûm etti beni prangalarla yaşamaya

Sana ehl-i aşk olan ben düşünmez oldum senden gayrı
Bundan âhir kalmadı bu Mecnûn'un dermânı senden ayrı

Elimi aldığında yoktu benden mesûdu
Olmamıştı hâlet-i ruhiyem bundan mutlu

Ben mürûr etmiştim sevdânın bâbından
Kazımıştım seni yüreğime Mu'dem'in sevdâü'l-yeki olaraktan

Oysa nereden bilecektim ihanetkâr olacağını âb-ı musaffa aşkıma
Sukût-u hayal bile atamamıştı seni aklımdan
Kurtulurum belki prangalarımın ahmalından
Çevirebilirim yüzümü gözlerinin ahdarından

Mu'dem
Yıldırım Efe Ersin

YAŞAMIN ANLAMI ÜZERİNE

İnsanlar yaşadıkları ve deneyimleri sonucunda birtakım kanılara varırlar ve bu kanılar çoğu zaman birbirleriyle etkileşim içinde olur. Yani, biz aslında dünya ve çevremizdekilerle etkileşim içinde olduğumuz sürece var oluruz.

İnsan doğası gereği kendi türüne muhtaç bir varlıktır. İnsan gelişimini ve aydınlanmasını kendi iradesiyle bir başkasından edindiği bilgiler çerçevesinde tamamlar veyahut insan kendini keşfetme eğiliminde olduğu için yani yine insan formunun insana ihtiyaç duyması ile yükseliş yaşar. Pekâlâ, akıllara şu soru gelebilir: "O hâlde bu dünyada bir arada yaşamak aslında nedir? Her şeyin bütünselliği içerisinde bir ereği vardır. Bu ereksel devinim şeyler arasında farklılık gösterir. Mesela bir kuş uçmak için vardır. Bu kuşun yaratılış formunun getirdiği kanat onun bu hayattaki tek gayesini yerine getirmek içindir. Öte yandan, yüzyıllardan bu yana süregelen insanın varoluşsal ereği konusunda mutlak bir yargıya va-

rılmamıştır. Peki ya aslında insanoğlunun tek yaşam gayesi bir arada birbirine karşı hoşgörülü ve saygılı bir biçimde yaşamaksa? Çünkü insan türü süregeldiği yıllar boyunca her zaman kendi yaptıkları ve düşündüklerinden sorumlu tutulmuş ve bu özel alan çerçevesinde kendi standartları ve ereğini arama yolculuğuna çıkmıştır; fakat, belki de bu büyük bir yanlış anlaşılma. Kabullenilmiş ve sıradanlığa indirgenmiş olgular, kimi zaman en kolay ve basit çözüm yoludur ve kestirme yoldan gidenler, uzun ve meşakkatli olan yoldaki güzelliklerden mahrum kalırlar. O zaman diyebiliriz ki, kamusal alan bir insanın varlığını keşfe çıktığı ve bu keşifte sahip olduğu duyuların hazları ve aklın düşüncelerini toplum ile birlikte gerçek kıldığı bir koğuşa benzer. Bir koğuştaki birtakım insan topluluğu vardır ve bu topluluk içerisinde birbirinden farklı birtakım özel alan sahibi bireyler yaşar fakat onların hepsi aslında bir kamusal alandır. Yani, bu topluluktaki her bir ayrı birey

birbirinden ayrı hüzün, keder, mutluluk yaşasa da bu paylaşılmadığı sürece bu duyguların gerçekliği toplum tarafından kanıtlanamaz çünkü o kişi ortamda yayılabilecek hiçbir olgunun ortaya çıkmasına sebep olmamıştır. Düşüncelerin insanlar tarafından anlaşılabilmesi için dile getirilmeleri esastır. Sesini duyuramayan hisler, duygular ve düşünceler yok olmaya mahkumdur. Çünkü tam olarak kitlesel yalnızlık fenomeni bundan kaynaklanır. İletilmeyen şey kendi içerisinde yaptığı git gel devinimiyle sönümlenir. O hâlde diyebiliriz ki bu hayattaki varlığımızı kanıtlamak kendi özel alanımızı kamusal alana harmanlamak ile mümkün kılınabilir. Bu görüşü Hannah Arendt'in şu sözlerini süsleyerek desteklemek gerekirse: "Bu dünyada bir arada yaşamak özünde şu anlama gelir: Üzerinde envaiçeşit yemek bulduran yuvarlak bir masa dünya ise, çevresinde oturmakta olan farklı damak tatlarına sahip olan, farklı

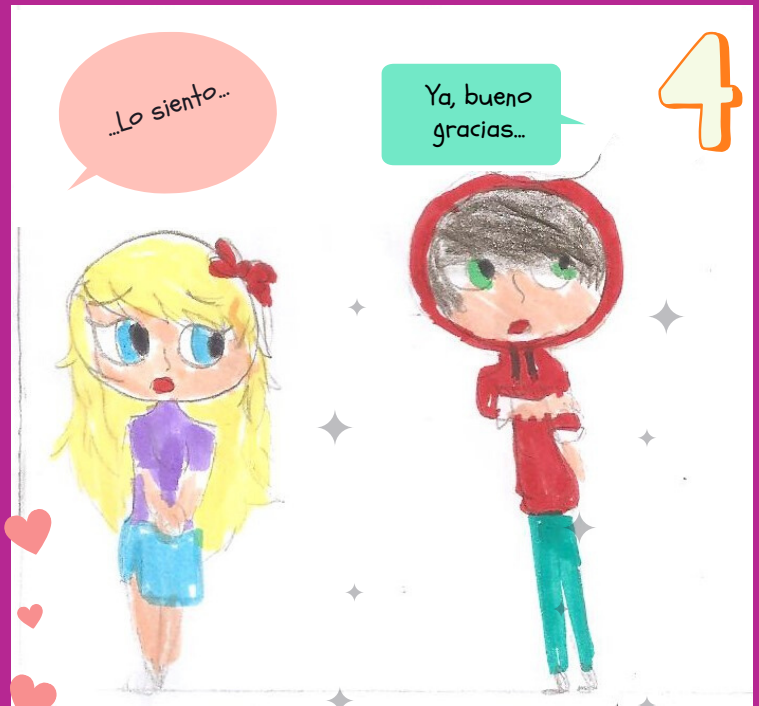
İrklardan gelen, farklı cinsiyette olan, farklı eğitim seviyelerinde bireyler tarafından müşterek olarak sahiplenilmektedir. Arada olan her şey gibi bu dünya da insanları hem birbirlerine bağlar hem de birbirlerinden ayırır." Birbirinden tamamen farklı olan bu insanlar özel alanı temsil eder ve bu kişilerin aralarında bağ kurmasını sağlayan dünya ve içinde barındırdığı şeyler ile bir bütünlük sağlaması onların kamusal alanını temsil eder. Bu dünyada yaşıyor olmak tüm insan ve canlıların özel alanına giren bir kamusal gerçekliktir. Bu dünyada hep birlikte var oluyor olmak bizi toplumsal eylemlere sürükler. Bunun yanında öz bilince sahip olan kişiler toplumun bir parçası olduğunun da farkında olarak toplumun menfaatine ilişkin işlerde bulunur. İş, bireye aittir; fakat, eylemler birlikte kılınır. Öte yandan toplumsal zihniyete erişmemiş bireyler antagonist etkiyi ortaya çıkarmış bulunur. Yani bireyin lehine olan şey toplumun aleyhine olur. Bu da eylemleri başarılı kılmaz. Emek

ise, her zaman galip gelir; çünkü, emeğin değeri eylemin niteliğiyle doğru orantılıdır. Emek verdikçe toplumsal refah sağlanır. Yani özel alan içerisinde emek verilen işler kamusal alanın huzurunu gerçek kılar. Aslında kamusal alanın, duyguların hazlarını ve aklın düşüncelerini nasıl gerçek kıldığını Jon Krakauer'ın şu sözler ile açıklayabiliriz: "Mutluluk sadece paylaşıldığında gerçektir." İşte, özel alanın hazzının gerçek ve var kılınabilmesi için kamusal alana adapte olması gerekir. İnsan ilişkileri insanı insan yapan değerdir. İnsan konuşabilen bir canlıdır ve kelimelerin etkisi bu seslenişle güç kazanabilir. O halde, diyebiliriz ki: İşler mülkiyettir. Emek harcamak yaşamın kendisidir. Güçlü ve birliktelik kazanmış emeklerin bütünü toplumu oluşturur. Yaşamak ise müşterektir.

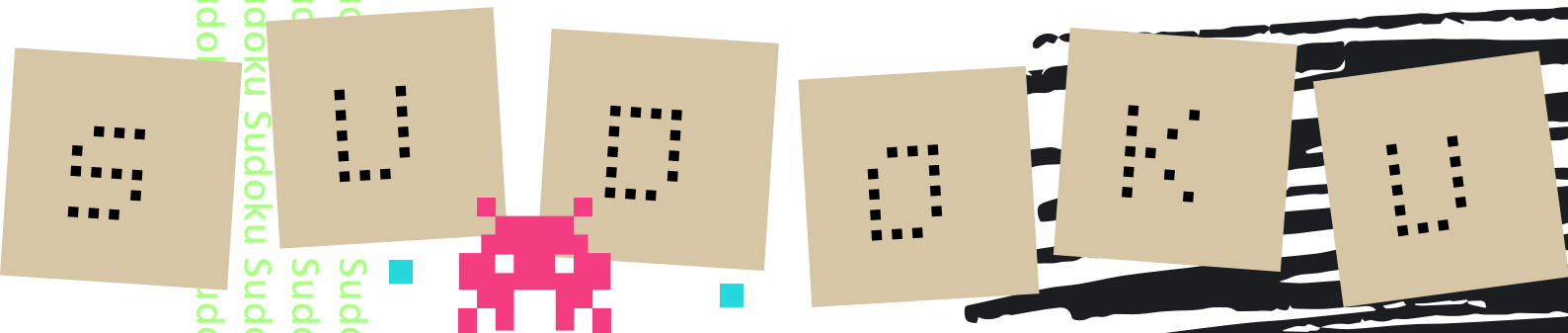
YAŞAMIN ANLAMI ÜZERİNE

Yani, dünya bir organa benzetilebilir. Bunu oluşturan ise birbirinden farklı şekilde gelişmiş hücrelerdir. Bu hücrelerin DNA'sı aynıdır; fakat, organel sayısı veyahut sitoplazma miktarı farklıdır. Yani bunlar da insanı simgeler. Her insan aynıdır, insan insandır; fakat, onları farklı kılan içlerinde barındırdıkları şeylerdir. Bu hücreler organın sağlıklı bir şekilde hayatını sürdürebilmesi için işlerini en iyi şekilde emek göstererek yaparlar. Bu emekler yaşamın ta kendisidir ve varlıklarını sadece bir arada sürdürebilirler. Son olarak Nazım Hikmet'in şu sözünü söylemek istiyorum: "Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçesine."

					3	5		
	2		1					7
			7			1	6	3
	7			2				6
6								5
5				4			2	
8	4	6			7			
7					5		8	
		9	4					

Geçen sayınının sudoku çözümü

8	6	2	1	7	4	9	3	5
7	9	1	8	5	3	6	2	4
4	3	5	6	9	2	1	8	7
2	7	9	4	6	1	3	5	8
6	4	3	2	8	5	7	1	9
1	5	8	9	3	7	4	6	2
5	8	7	3	4	6	2	9	1
3	2	4	5	1	9	8	7	6
9	1	6	7	2	8	5	4	3

GEÇEN
AYIN
KAZANANI :

**BARTU
MUMCU!**

Sudokunun çözümünü ilk gönderen kişiye kitap hediye ediyoruz. Bunun için yapmanıza gereken çözdüğünüz sudokunun fotoğrafını tedebiyat@tediamir.kizilr.com.tr adresine göndermeniz. İlk gönderen siz olmak için acele edin! (Çözümü olmadan gönderilen elektronik mektuplar dikkate alınmayacaktır.)

özel teşekkür

DERGİMİZİN HER SAYISININ BASKISINDA EMEĞİ GEÇEN ÖZLEM ÇETİN'E TEŞEKKÜR EDERİZ.